

Pondelok 30. týždňa

Lk 13,10-17

Mat' cit na lásku alebo láska bez podmienok

Byť otvorený milovať každého ako Kristus, ktorý nás križom zdokonaľuje v láske

„Najhoršia choroba nie je malomocenstvo, ale keď niekto zistí, že ho nikto nemá rád.“ To povedala tá, ktorá sa o malomocných starala celý život - matka Tereza.

Asi všetci sme zažili chvíle, keď nás niečo bolelo, zlomili sme si ruku alebo nohu. Ale tiež sme asi všetci zažili, keď nás bolela duša a bolo nám ťažko. Dostavil sa smútok, zmizla radosť a trápili sme sa. Vtedy sme túžili, aby boli pri nás naši najbližší, ktorí nám pomôžu pochopiť nás a budú ochotní znášať spolu s nami naše bolesti, pomôžu nám niest' kríž.

Počuli sme, ako Ježiš uzdravil ženu, ktorá mala 18 rokov ducha neduživosti. Bola zhrbená a nemohla sa ani trochu narovnať.

Dnes by sme povedali – veľmi ťažký stav. Ježiš však učil v synagóge a v sile Ducha, ktorým bol vedený, zbadal túto ženu, vložil na ňu ruky a bola oslobodená od choroby. Urobil to Ježiš svojou mocou, ktorou je živá a účinná láska. Zvláštna láska, ktorá miluje človeka a zároveň má takú silu, že uzdravuje choré telo. V tomto prípade sa Ježišova láska stretla so zlým duchom, ktorý túto ženu zväzoval až tak, že sa nemohla narovnať a videla iba zem.

A ako vtedy zareagoval človek na lásku? Rôzne. Žena chválila a oslavovala Boha, za to, čo jej urobil Kristus. Druhým bol predstavený synagógy, ktorý v Ježišovom skutku nespoznal jeho lásku. Za to vykričal ľuď: **„Je šesť dní, keď treba pracovať; v tieto dni prichádzajte a dávajte sa uzdravovať, a nie v sobotu“** (Lk 13,14)! A tu by sme mohli parafrázovať slová matky Terezy. Najhoršia choroba nie je zhrbenie, ale keď o vás druhí nestojí. Keď necíti lásku k vám, a preto vám ani nerozumie. Považoval predstavený synagógy vari za zlé, keď človek zrazu vyzdravel.? A navyše, veď na vlastné oči videl zázrak?

Ježiš im odpovedal: **„Pokrytci. A túto Abrahámovu dcéru, ktorú satan držal osemnásť rokov spútanú, nebolo treba vyslobodiť z tohto puta hoci aj v sobotu“** (Lk 13, 15a;16)? Ježiš im to nepovedal priamo, ale v tom, čo povedal vyjavil, že on je pánom nad sobotou, lebo je Boh. A Boh je teraz medzi svojimi. Teraz nastal čas spásy. Aj pre túto ženu. Boh bol tam, hoci farizeji nevideli žiadneho Boha. Paradoxne uzdravená žena videla v Ježišovi Božieho služobníka, lebo oslavovala Boha za to, že ju uzdravil.

Farizeji namietali, lebo Ježiš podľa nich nezachoval zákon. On však vložil do neho to, čo farizejom chýbalo. Vložil do neho svojho Ducha lásky, lebo iba tak mohol byť zákon naplnený. Lebo iba láska, ktorá je z Boha, dokáže nehl'adiet'

na seba a milovať všetkých bez rozdielu. Iba ona si trúfa podstúpiť riziko, že bude napadnutá, za to, čo to robí, lebo spoločnosť má iné predstavy. Farizeji mali iné predstavy. Podľa nich by sa Boh takto nemohol správať. Ale raz musel prísť čas, kedy Boh zjaví svoj nový a definitívny spôsob lásky v Kristovi. Zdá sa nám, že Boh tak predtým nemiloval? Miloval, ale teraz chce pripraviť človeka na prijatie ešte hlbšej lásky. Na lásku, ku ktorej je človek oddávna Bohom povolaný. Ale kto mal prísť ukázať ako sa miluje takou láskou, ak nie sám Boh - autor a prameň tejto lásky?

V dnešnom evanjeliu sme sa stretli so ženou, ktorá veľmi trpela. Dnes mnohí ťažko trpia na tele i na duchu. Tí, ktorí takto trpia potrebujú od nás ostatných počuť, že nestratili svoje miesto medzi nami (v spoločnosti), aj keď sú pripútaní na lôžko a zdá sa im, že sú načas akoby vyradení z činnosti. V Cirkvi má každý úd svoje miesto a jeho život má zmysel, lebo mu ho vtlačil Kristus. A preto aj ten, ktorý trpí je znamením pre všetkých. Znamením, ktoré nás nemá nechať ľahostajnými. Akoby sa náš život týchto ľudí netýkal. Zvlášť v dnešnej dynamickej dobe žijeme rýchlo, máme mnoho starostí a problémov často s nami samými. Ak sme zahľadení do seba, len ťažko dokážeme vnímať potreby iných. Často sa potom stáva, že nie sme schopní vnímať impulzy Ducha. Ide však o to, aby sme nikdy nestratili ten ľudský spôsob, s ktorým sa máme priblížiť nielen ku chorým ale ku každému. My veríme v Krista, ktorý posvätil svojím životom a smrťou naše ľudské spôsoby, aby sa stali jeho spôsobmi konania. Jeho spôsob konania, jeho štýl bola láska. Pristupoval ku každému s láskou. S láskou bez podmienok, rovnako ku všetkým: či ku bohatému mládencovi, ku Jairovi, ku stotníkovi, či ku tým, ktorí volali: „Ukrižuj ho.“

Nebojme sa vrhnúť sa Ježišovi do náručia, keď trpíme. Ved' on je pánom života. On je ten, ktorý dáva život. Sám prešiel utrpením, dobre nám rozumie, keď trpíme. Áno, trpieť je ťažké aj preto, lebo utrpenie samo o sebe nemá zmysel. Vtedy sme dezorientovaní a nerozumieme, prečo trpím práve ja, prečo sa to stalo práve mne. Možno ani Boh nám vtedy nedá odpoveď. Chce však, aby sme mu bezhranične dôverovali. Lebo je ako otec, ktorý je občas prísny na svoje dieťa, ale nikdy mu nechce zle. Je ako otec, ktorý chce naučiť svoje dieťa, aby raz opravdivo a hlboko milovalo, až tak ako on. Azda tou najzvláštnejšou cestou, ako to Boh robí, je, že nás zdokonaľuje utrpením.

Prosme spoločne Pána. Ježišu, dopraj nám zdravie tela i duše, lebo ty si prameň života. Prosíme ťa, posilňuj našu vieru, keď akokoľvek trpíme, aby sme rástli vo vzťahu k tebe i cez každodenný kríž. Pane daj, aby sme chvíle, kedy trpíme pochopili vo svetle tvojho kríža. Pomáhaj nám ho niesť a nikdy nás neopušť. Amen.
